

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי אבשלום שוהם ז"ל

בן דינה ודוד

נולד בירושלים

בתאריך ח' באייר תשי"ד, 14/5/1951

התגורר בתל-אביב

התגייס בשנת 1969

שרת בחטיבת גבעתי

נפטר מפצעיו

בתאריך י"ב בשבט תשל"ד, 4/2/1974

נקבר בבית העלמין הצבאי בקרית שאול

אזור: 1 חלקה: 8 שורה: 4 קבר: 8

הותיר אחריו הורים ואחות

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בן דינה ודוד. נולד ביום ב' באייר תשי"א (14.5.1951) בירושלים. אם כי נולד בירושלים, מרבית שנותיו עברו עליו בתל אביב. אבשלום - שכונה בפ"י כול "אבשה" - היה נצר למשפחה של ביל"ויים ונקרא על שם בן המשפחה, אבשלום פיינברג, שהיה מהוגי רעיון "ניל"יי ומראשיו, ואשר נפל בשלהי מלחמת העולם הראשונה בפתחת רפיח והוא בן 27 שנים. דור מפריד בין השניים - דור אשר לא ידע הפוגה, אשר לא בא אל המנוחה והנחלה - ומחיר הדמים אשר נתבע כבד, כבד מאוד. אבשה החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "אהבת ציון" בתל אביב והמשיך לתיכון "אליאנס" ברמת אביב, שם התרכזו חיו ופעילותו החברתית והספורטיבית בשנים הבאות.

אבשה היה אדם נוח לבריות, בעל מזג נעים ורגוע, אוהב חברה ואהוד על חבריו ועל כל מכריו. מלא היה שמחת חיים ובלט בחוש הומור מפותח, חובב ספורט מושבע וגם אוהב ספר. אך יותר מכל, אהב אבשה לטייל - ביום ובלילה, ביום גשום וביום חמסין, ברגל או ברכב. בין אם סייר במדבר יהודה או טיפס על הרי הגליל, העיקר לטייל, לצאת למרחבי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הטבע, לשאוף את אוויר הארץ ולגרוף את חבריו אחריו. לא היה דבר שהרגיזו יותר מאשר ביטול של תוכנית טיולים, ותהיה הדמיונית והמשוגעת ביותר. אבשה היה ישראלי גאה ו"פטריוט" בכל רמ"ח אבריו. אהב את עמו ואת מולדתו ללא סייג, הפגין נאמנות ומסירות למקורותיו, הן בסיוריו בארץ והן בנסיעות מעבר לים עם משפחתו; בנעוריו אף נמנה על משלחת מטעם בית-הספר וייצג באמונה את חבריו.

משהלכו וקרבו ימי גיוסו לצה"ל, היה זה אך טיפוסי לאבשה, שהיה שרוי בעיצומן של בחינות הבגרות, שציוניו והישגיו בבחינות הדאיגו אותו הרבה פחות מרמת כושרו הגופני. אבשה נכסף להתגייס לסיירת "שקד", בה ראה את היחידה הנבחרת של צה"ל. על כן, בחודשי הלימודים האחרונים, היה רץ כל שבת מתל אביב לנתניה וחוזר בטרמפ, כדי לשמור על הכושר. ואכן, כשהתגייס, השיג אבשה את מבוקשו.

בשנת 1969 התגייס אבשה לצה"ל. הוא שירת בסיירת "שקד" מעט יותר משנה, עד שבתקופת מלחמת ההתשה, ביום 11.9.1970, נפצע אנושות בראשו. שלוש שנים נלחם בעקשנות בפציעה, צעד אחר צעד. בכוח רצונו העז, בעזרת חבריו הנאמנים ומשפחתו התומכת, החל אט אט להתגבר על פציעתו. מספר חבר קרוב: "יום של שמחה והתרגשות עילאית היה יום שובו של אבשה הביתה, לאחר תקופה ארוכה של אשפוז ושיקום לאחר הפציעה. זכור לי שאבשה התרגש אף הוא וחודשים לאחר מכן הביע זאת באוזני. אבשה מעולם לא הביע את רגשותיו ברבים, אם כי היה בחור שחוה חוויות רבות ותקופות קשות - אך מעולם לא הביע בקול התמרמרות על קשייו וכאביו... הוא עמד על כך להיות שווה בין שווים - ואמנם, כיבדנו את רצונו..."

וכשהכול קיוו כי אכן קיים סיכוי לשיקומו של אבשה וכי פרץ דרך להתאוששות אמיתית, הכניעו המוות. ביום י"ב בשבט תשל"ד (4.2.1974) נפטר אבשה. בן עשרים ושלוש היה בנופלו. הוא נטמן, בטקס צבאי מלא, בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. הותיר הורים ואחות - דורית.

משפחתו של אבשה וידידיו הקימו קרן על שמו, להענקת מלגות לחיילים באוניברסיטה הפתוחה. הם בחרו להנציח את זכרו גם בפתיחת שמורת הטבע "שמורת אבשלום" ובה מערת הנטיפים שבאיזור בית שמש.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביום פתיחת מערת הנטיפים (20.5.1977) נישאו דברים לזכרו של אבשלום מפי אחותו וידידי המשפחה: "אנו, ידידיכם ואוהביכם, שהכרנו את אבשה. אבשה - כילד תוסס מלא חיים, המשובב נפש כולנו. אבשה - כנער רב מאוויים ותוכניות לעתיד, הממלא אתכם ציפיות ואבשה - כחייל במדי צה"ל, המעניק לכם גאווה וחרדות... אתר זה, לא יהיה עוד מצבה ואף לא רק אנדרטה יפה. יד זו תהיה לפרויקט חי ופעיל בו יעברו רבבות. מערה זו תהא סדנה לאהבת הארץ ויופיה גם מתחת לפני השטח, בנוף המעמקים הקסום. תהא זו עוד שליחת שורש בעמקי אדמתה של כברת ארץ זו, שאבשה כה אהבה."

דברים נוספים שנאמרו במעמד פתיחת "שמורת אבשלום": "שמורת הטבע שאנו עומדים בפתחה ונקראת היום על שמו של אבשה, הינה הסמל והגלעד המתאימים כל כך לאבשה - הוד, הדר ואצילות ... 'שמורת אבשלום' הינה עדות לאהבתו של אבשה את ארץ ישראל, יופיה, אתריה ומרחביה. שמורה זו, מקומה, הנוף מסביב לה, ההוד וההדר בתוכה - מאפיינים ומסמלים את רוח הנעורים שאבשה היה עבורנו ... אבשה התנדב לאחת מיחידות הסיירת הידועות בצה"ל - יחידה שכל כך אפיינה את אופיו, אהבתו ושורשיו העבותים לארץ, ובמסגרת הסיירת ובאחד מאימוניה בדרום נפצע. קשה לתאר במילים את הפליאה, הכאב וחוסר האמונה שלנו, החברים, בשומענו אודות הפציעה הקשה. אבשה החבר, היוזם, המפשר, הכדורסלן, שאהב לתת לכולם ומהם ביקש כל כך קצת - נאבק על חייו... והנה, בימים בהם ראינו קרן אור ועמל למפעלנו החברתי הקשה והמכאיב, ימים בהם חזר אבשה להיות חבר אמיתי, בתקופה יפה וורודה - נפטר אבשה בפתאומיות. ההלם, התדהמה והכאב - כולנו הרגשנו ומרגישים עד היום שחלל ריק נוצר בנו - החבר, הידיד הנאמן, מעמודי התווך בחברה שלנו, המושיט יד לעזרה, החייכן, המפשר, הדיפלומט הצעיר עם אמרות הכנף, שאהב כל כך את החיים, אותנו ואת ארץ ישראל למרחביה, נפטר ואיננו - ונחמה אין..."